

Türkiye'nin Yayıncılık Tarihi'nde Orhan Ayhan

Röportaj: M. Fırat ÜNAL - Recep ORHAN

RÖPORTAJ

TRT'nin 1964 yılında başlayan yayıncılık serüveninin 60. yılını geçtiğimiz günlerde kutladık. Türkiye'nin hafızası olarak nitelendirilebilecek TRT gerek coğrafyamızda gerekse de dünyanın çeşitli noktalarında izler bırakmaya devam ediyor. Geçmişe nostaljik bir yolculuk yapmak adına TRT'nin hafıza isimlerinden duayen spor spikeri Orhan Ayhan ile bir röportaj gerçekleştirdik.

TRT Akademi Dergisi: Orhan Ayhan'ın TRT yolculuğu nasıl başladı?

Orhan Ayhan: Tarihe ışık tutmak, o tarihleri yaşayan isimlerden o günleri dinlemek önemlidir. Dolayısıyla tarihe geçen olayları yaşayan kişilerin anlatması noktasında öncülüğünüz için size teşekkür ediyorum. TRT 1964'te kuruldu ve 1 Mayıs 2024 itibarıyla da 60. yılını kutluyor. 1962 yılında TRT'nin bir imtihanına katıldım ve 165 kişi arasında 1. olarak işe başladım. O zamanlar gazetede çalışıyordum. Bir arkadaşım vasıtasıyla TRT'nin bu imtihanından haberim oldu. Önceleri spor spikerliği ile ilişkim olmadığını söyleyerek imtihana katılmayı reddetsem de Halit Kıvanç beni arayarak, "Orhan'cığim, ben BBC'ye kursa gidiyorum, bu sebeple senin ismini de bu imtihan listesine yazıyorum." dedi. Ben de, "Büyüklerimiz ne derse o olur." düsturuyla imtihana katıldım. Öncelikle bizlere ses imtihanı yaptılar. Orada bana aktarılanlara göre en iyi ben anlatmışım. Daha sonra ise bizleri maç anlatımları için Dolmabahçe'ye götürdüler. 1.5 ay kadar orada maçları anlattık ve seslerimizi kaydettiler. Bu seslerin dinlenmesiyle imtihan sonuçları açıklandı ve listede Orhan Ayhan 1. sıradaydı. Ardından da 1962'nin sonuna kadar bizlere deneyim kazandırdılar.

23 Ocak 1963 tarihinde anlattığım ilk maç geldi çattı. Galatasaray-Milan maçıydı. İlk maçım, zorluk derecesi çok yüksek olan bu müsabakaydı. Başlarda arkadaşlar müsabakayı sırayla 5'er 10'ar dakika sürelerle anlatmaya başladı. Sıra bana gelip zamanım dolduktan sonra sıramı müdürüme verdim fakat o anda büyük bir fırsat yedim. Radyonun yöneticileri ana kumandadan geri bildirim geldiğini söyleyerek maçı sonuna kadar benim anlatmamı istediler. Elim ayağım titredi o anda, hatta kaçmak istedim. Etrafıma bakındığımda ileride Halit Kıvanç ağabeyi gördüm. Halit ağabey normalde İngiltere'ye gidecekti lakin hava şartları dolayısıyla gidememiş. Halit ağabey beni görünce o an kaçmak istediğimi anladı, ben rahat rahat devam edeyim diye birdenbire yok oldu. O gün maçı anlattım ve çok beğenildi. Daha sonrasında beni programlara çıkardılar. Çok güzel cümlelerle anlatımımı övdüler. Meğer benden önce maçı anlatan arkadaşlarla ilgili radyoya sürekli eleştiri telefonları gelmiş. Ben anlatmaya başladıktan sonra telefonlar kesilmiş ve bu durum da benim yolumu açmış oldu.

Görsel 1. Orhan Ayhan'ın Mesleğinde İlk Yılları

Bunlar tabii TRT'den önceki yıllar. TRT yoktu o dönem lakin yine de boks olsun futbol olsun bu müsabakalar radyodan anlatılırdı. Ben mesela Eşref Şefik ağabeyime hayrandım. İlk boks müsabakalarını hep ondan dinlemişimdir. Biliyorsunuz Eşref ağabeyin 6 Mayıs 1927'de ilk yayını şöyle başlar:

“Alo, alo muhterem samiin! Burası İstanbul telsiz telefonu...”

Eşref ağabeyin çok hoş bir sesi vardı. Türkiye Boks Federasyonunun da ilk başkanıdır kendisi. Bu süreçte boks, güreş birçok spor müsabakası anlattı ve bizlere örnek oldu. Eline bir kâğıt alır o kâğıtla birlikte 30 dakika doğaçlama program yapardı. İnsanlar Eşref Şefik için radyonun başına geçerdi. Galatasaray-Milan maçından sonra yine aynı yıl 1963 yılında sıra boks müsabakası anlatmaya geldi. Naci Serez, çok iyi futbol maçları anlattığını söyleyerek boksla ilişkim olup olmadığını sordu. Ben de “Olmaz olur mu?” diye cevap verdim. Çünkü benim babam Vefa Kulübü başkanıydı ve ben de Vefa Boks Şubesi kaptanıydım. Birçok sporcuyla millî takımlara yetiştirmiştım. Naci Serez verdiğim cevaba çok şaşırdı ve “Boks müsabakası anlatabilir misin?” diye sordu. “Anlatırım herhalde.” diye cevap verdim. Sonrasında onların kurslarına başladık. Sanıyorum 30 Nisan 1963 tarihiydi ve ilk boks müsabakam olan Garbis Zakaryan-Rene Brunett karşılaşmasını anlattım. Maç Spor ve Sergi Sarayı'nda idi ve iğne atsan yere düşmeyecek şekilde bir kalabalık vardı. Garbis maç öncesi iddialı konumdaydı, Brunett'nin ise ne olduğunu bilmiyorduk onun performansı bizim için sürprizdi. 7 raunt boyunca maç ortada geçti. 8. raundun başında Garbis rakibine hızlıca dalmaya çalışırken kontra yumruk yedi ve kendini yerde buldu. Garbis kariyerinde bir defa nakavt olmuştur o da bu maçta

meydana geldi. Daha sonra 1964'te TRT kurulunca boks maçlarımızı orada da sürdürdük. Hem de ne maçlar ne maçlar...

TRT Akademi Dergisi: Biliyorsunuz geçtiğimiz günlerde TRT'nin 60. yılını kutladık. TRT ile geçen bir ömre sahip olan Orhan Ayhan için TRT ne ifade ediyor? Ayrıca TRT Türk toplumu için bir hafıza konumunda, bu doğrultuda siz neler söylemek istersiniz?

Orhan Ayhan: TRT muhteşem bir kuruluştur ve toplumun hafızasıdır. Ben 4 yıl boyunca TRT'de genel müdür danışmanlığı da yaptım. TRT ülkenin sesidir. Biliyorsunuz İngiliz yayın kuruluşu BBC vardır. BBC ne ise TRT de odur. Büyük ve demokrasi ile yönetilen ülkelerde devletin mutlaka bir yayın kurumu vardır. Bu yayın kurumları son derece önemli insanlardan oluşur ve titizlikle takip edilir. Öyle ki buralar bir yayın, ilim ve bilim merkezleridir. TRT'de böyledir ve bence BBC'nin rakibidir. Dediğim gibi TRT çok önemli ve büyük bir kuruluştur. Olimpiyatlar, dünyanın çeşitli yerlerinden yayınlar, dünya kupaları yani dünya üzerinde uluslararası formatta ne kadar yayın varsa TRT hepsinde yer almıştır.

Örneğin bokstan bahsedecek olursak Muhammed Ali'nin cezalandırıldığını Türkiye ve dünyada herkes bilir. İslamiyet'i seçtiği için o dönem Ali'yi Vietnam'a asker olarak göndermek istediler. Muhammed Ali savaşa gitmeyi reddedince 5 yıl hapis cezasına çarptırıldılar. Böylelikle onun önünü kesmeye çalıştılar. Muhammed Ali piyasadan çekildikten sonra dünya üzerinde boks adeta nefes almaz hâle gelmişti. Çünkü Muhammed Ali sadece boksör değil konuşmalarıyla, görüntüleriyle, verdiği demeçlerle büyük bir şovmen ve olağanüstü bir adamdı. Nitekim boks zor bir duruma gelince Muhammed Ali affedildi ve cezası iptal edildi. Affettikten sonrada onu çok büyük bir boksör olan Joe Frazier ile karşı karşıya getirdiler. Joe Frazier müsabakası çok büyük bir müsabakadır. Joe Frazier sıkıntıda olan Muhammed Ali'ye çok yardımda bulunmuştu. Fakat karşı karşıya gelince iş değişti tabii. Çünkü Muhammed Ali'nin şampiyonluğu elinden alınmıştı. Bütün gözler maçı yapılacağı yerdeydi. 195 ülke katıldı, düşünabiliyor musunuz? Muhammed Ali maçı yayına alan 195 ülkeden biri de TRT'ydii. Kim anlatacak maçı? Orhan Ayhan. Bu arada maç ABD'de ancak ben anlatımı Ankara'dan yapıyorum. Bunun gibi anlattığım çok maç var. Muhammed Ali'nin bu maçı da TRT'nin Ankara'da bulunan Mithatpaşa Stüdyosu'ndan anlattım. Stüdyoya geldiğimde sabah saat üçü çeyrek geçiyordu. Dördü yirmi geç de maçı anlatmaya başlayacağım. Gittim baktım odanın birinden kırmızı bir ışık geliyor, bir kamera ışığı. Hemen içeriye girdim. "Maçı buradan mı yayınlayacağız acaba? Siz görevde misiniz?" dedim. "Evet, ben kameramanım" dedi. "Ee, başka kimse yok mu?" dedim. "Yok, ben de olmayacağım. Yayın başlayınca ben de gideceğim" dedi. "Allah Allah" dedim. Şaşırdım tabii.

Bekliyoruz, kapı çalındı. Bir delikanlı, yakışıklı biri içeri girdi ve titreyerek yanıma geldi. “Yardıma geldin galiba?” dedim. “Yok efendim, ben anons yapıp gideceğim, ilk anonsumu yapıyorum, spikerlik kazandım” dedi. “Kimsin sen?” dedim. “Sezai Aydın” dedi. Sezai Aydın anonsunu yaptı, Orhan Ayhan girdi, yayın başladı. Tam 15 rauntluk bir müsabaka ve 1 saat 45 dakika sürdü. Tek başımayım. Maç 15 raunt boyunca başa baş gidiyor. Hakemler ne yapacak ben de onu düşünüyorum; ben hakem olsam kime veririm, diye. Bu kadar kafa kafaya giden bir maç olamaz. Sonlara doğru Joe Fraizer'den bir kroşe, Muhammed yerde ve hemen ayağa kalktı. Maç bitti, Muhammed Ali kaybetti, centilmence yenilgiyi kabullendi. Eski arkadaşlar öpüştüler birbirleriyle. Daha sonra bir başka müsabakada Muhammed Ali öcünü aldı ama onu da belirtiyim.

TRT Akademi Dergisi: Peki Orhan Bey, bu boks maçlarına Türk toplumunun ilgisi nasıldı?

Orhan Ayhan: Bu maçlar sabaha karşı saat dördü yirmi geçe falan yayınlanırdı. Saat 03.00'ten itibaren bütün Türkiye aydınlıktı diyebilirim. İnanır mısınız o boks maçları için bütün Türkiye aydınlıktı. Kadınlar kahvaltı sofralarını hazırlarlardı.

TRT Akademi Dergisi: TRT'de yıllarca Muhammed Ali'nin maçlarını anlattınız. Anlatımları ile boks maçlarının unutulmaz ismi Orhan Ayhan olarak Muhammed Ali ile hiç görüştünüz mü?

Orhan Ayhan: Muhammed Ali'nin soyunma odasına giren tek kişi benim. Diyeceksiniz ki, nasıl oluyor bu? Almanya'dayım. 24 Mayıs 1976 yılında Muhammed Ali, Richard Dunn isimli bir rakiple maç yapacak. Aynı gün öğreniyorum ki Amerika'dan Muhammed Ali'nin bir uçak dolusu misafiri gelmiş. Bunların içinde Frank Sinatra da var. Meşhur aktör ve şantör, ayrıca boks hastası bir adam. Görüşmek istiyor ama görüşemiyor. Normalde Muhammed Ali ile araları iyi ancak Frank Sinatra; Muhammed Ali, Joe Frazier ile dövüşürken oraya dört beş tane fotoğrafçı gönderip mağlubiyet fotoğraflarını çektiriyor ve bunları dağıttırıyor. Muhammed Ali de kendisine kızgın ve bu sebeple görüşmüyor. Ama o gün ben Orhan Ayhan olarak Muhammed Ali ile görüştüm. Peki bu nasıl oldu? Maçları organize eden kişi beni tanıyormuş. Kendisine “Çok canım sıkılıyor.” dedim. “Hayırdır?” dedi. “Oraya gidiyorum yasak, ringin yanına gidiyorum yasak, ben burada gazetecilik yapamıyorum.” dedim. Şöyle bir güldü; “Ben sana bir kart takayım, doğru Ali'nin odasına gir.” dedi. “Biraz önce Frank Sinatra'yı almadılar.” dedim, yine güldü ve “Ben patronum.” dedi. Fotoğraf makinemi aldım bir de yardımcım vardı. Onunla beraber geldik, kapıyı çaldık. Kapıyı açtı, şöyle bir baktı. “Ben Müslüman bir ülkeden, Türkiye'den geliyorum. Çok kısa kalacağım. Bir tek şey anlatayim. Türkiye'de şu kadar milyon insanın yarısı kadındır ve bütün bu kadınlar bokstan nefret

ederler. Ama siz şampiyonlukları kazanınca, siz boks dünyasına girince hepsi sizin hastanız oldular. Sabah üçlerden itibaren bütün odalarda, kahvaltı salonlarında ışıklar yanıyor, ülke pırıl pırıl oluyor. Söyleyeceklerim bu kadar, başarılar diliyorum.” dedim. Adam herhâlde çok memnun oldu. Kısa bir şekilde konuşma bitti ve fotoğrafını da çektik. Aradan yedi ay geçti. Muhammed Ali, Necmettin Erbakan’ın kendisini davet ettiğini söyledi. Muhammed Ali kendisine yapılan bu daveti hemen kabul etti ve Türkiye’ye geldi. Geldiğinde de kendisiyle bir röportaj yaptım.

Görsel 2. Orhan Ayhan ile Muhammed Ali'nin Tanışması

TRT Akademi Dergisi: Orhan Bey, geçmişte çok önemli futbol ve boks müsabakaları anlattınız. Spor tarihi için çok önemli olaylara tanıklık ettiniz. Bunlar arasından sizin için en etkileyici ve en unutulmaz olarak adlandırabilecek anılarınızdan birkaç tanesini anlatabilir misiniz?

Orhan Ayhan: Çok sayıda müsabaka ve olaya şahit oldum. Ama beni en çok etkileyen olay denilince ilk olarak Muhammed Ali ve George Foreman müsabakası geliyor. George Foreman’ı Muhammed Ali ile müsabaka yapmak için hazırlamaya başladılar. George Foreman 125 kiloluk bir dev. ‘Vurduğunu indiren’ son derece güçlü bir boksördü. Hatta Muhammed Ali’yle olan müsabakasından sonra ünlü boksör Joe Frazer’la çıktığı maçta Foreman, 100 kiloluk Frazer’a öyle bir aparat atmıştır ki Frazer’ın iki ayağı yerden kesilmiştir. Muhammed Ali’yle olan maç aslında bir tür Hristiyanlık - Müslümanlık mücadelesi penceresinden görülüyordu. Bu maçın anlatımında yine TRT ekranlarındaydım. Bütün Türkiye, hatta bütün dünya ekranları başındaydı. Ben yine Türkiye’den müsabakayı anlatıyorum. Tarih 30 Ekim 1974. Sıradan bir boks maçından öte tarihe geçen bir olaydı. Bu maç sıradan bir müsabaka değildi. Bu maç değil sanki büyük bir taktikti. Ben bu maç yorumlayarak anlatıyordum. Muhammed Ali’nin müthiş bir ustalığı vardı.

Ali, rakibinden yaklaşık 25-30 kilo kadar daha az kiloluydu. George Foreman ise daha uzun ve atletikti. Bu sebeple Muhammed Ali 'zaman kazanma' ve 'rakibin enerjisini bozma' taktiğini uyguladı. Maçı başlatan gong ile birlikte Muhammed Ali'yi hemen kendi köşesine çekilirken gördük. George Foreman en az 5-6 adım atarak Muhammed Ali'nin yanına gelmek durumunda kaldı ve hemen sağlı sollu bir şekilde saldırmaya başladı. Adeta 'kum torbasına' çevirdi. Muhammed Ali sadece çenesini koruyordu. Vücudunu ve karaciğer bölgesini dirsekleriyle korumaya çalışıyordu. Suratını her zamanki gibi eğmiş, omzuyla yan dönüp kapatmıştı. Dolayısıyla George Foreman sadece Muhammed Ali'nin dirseklerini dövüyordu. Birinci raunt bittiğinde Muhammed Ali ciddi bir darbe almamıştı. İlk raundu bitiren gong çaldığı anda Muhammed Ali hemen köşesindeki minderine oturdu. George Foreman, 125 kiloluk adam, yürüyerek kendi köşesine gitmek zorunda kaldı. En az 10 adım atması gerekti ve istirahat süresinin 8-9 saniyesini burada harcamış oldu. Zaten köşedeki istirahat süresi 1 dakikadır. Bu sürenin 15-20 saniyesinde genellikle boksörün darbe alan yüzü temizlenir. Biraz kendine geldikten sonra taktikler verilmeye başlanır. Çünkü boksörlerin aldıkları darbelerden sonra kendilerine gelmeleri ve verilen taktikleri anlamaları için en az 15-20 saniye geçmesi gereklidir. Sonra hemen boksörün sırtı sıvazlanır ve ringe geri gönderilir. İkinci raunt başladığında Muhammed Ali yine kendi köşesinde kaldı ve rakibini bekledi. George Foreman yine Muhammed Ali'nin köşesine yürümek zorunda kaldı. Bu taktiği Muhammed Ali yedi raunt boyunca sürdürdü. Yedi raunt boyunca George Foreman devamlı köşesinde bekleyen Muhammed Ali'ye saldırıyor ama ciddi bir darbe vuramıyordu. Sekizinci raundun ortalarına doğru Muhammed Ali'de bir hareketlenme gördüm. Köşesini bırakıp yavaş yavaş ringin ortalarına doğru geldi ve aniden müthiş bir sağ kroşe çıkardı; sonra bir sol, bir sağ kroşe daha ve George Foreman, dev gibi adam, sırt üstü geldi. Ayağa bile kalkamadı, nakavt oldu. Dünyada yer yerinden oynadı. George Foreman gibi herkesi parçalayan adam yerle bir oldu. Sonra George Foreman en iyi olduğu zamanda boksu bıraktı. 7-8 yıl kili-seye gidip papazlık yaptı. Sonrasında tekrar 46 yaşında ringlere döndü ve yeniden dünya şampiyonu oldu. Bu, benim unutamadığım bir anımdır. Aynı zamanda hem boks tarihi için hem de bu iki boksörün kariyeri için çok önemli bir olaydır.

Görsel 3. Muhammed Ali'nin George Foreman'ı Yendiği Maçtan Bir Görüntü

İkinci unutmadığım olay ise futboldan. TRT olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde düzenlenen 1994 FIFA Dünya Kupası'nı takip ediyorduk. 10-15 kişilik TRT ekibi olarak Dallas'ta bir otelde kalıyorduk ve maçları anlatmak için her seferinde yaklaşık dört saat süren uçak yolculukları yapıyorduk. Norveç-İtalya maçını anlatmak için yürüyerek stadyuma gidiyordum. Maç saat 2 ile 4 arasındaydı. Kocaman bir stadyum, binlerce insanla beraber yürüyoruz tabii. Birden kalabalığın içerisinde birisi bana bağıyor "Orhan ağabey! Orhan ağabey!" diye. Bana seslenen kişiye dönüp baktığımda bir de kimi göreyim: Fatih Terim. O da maçı izlemeye gidiyormuş. Selamlaştık ve yolumuza devam ettik.

Yine aynı turnuvada İtalya-Brezilya arasında oynanan final maçını Aydın Köker'le birlikte anlatacaktık. O zaman Brezilya Millî Takımı'nın teknik direktörü Carlos Alberto Parreira'ydı. Çok önemli bir isim. Kalede de Claudio Taffarel var. Maç berabere bitiyor ve penaltılara kalıyor. Karşılıklı gollerden sonra Brezilya 3-2 öne geçiyor. Penaltı atma sırası İtalyanların meşhur gol kralı Roberto Baggio'ya geliyor. Müthiş bir şut atıyor ama ayağını topun altına fazla sokuyor. Taffarel topu karşılamak için yumruğunu çıkarıyor ama gerek bile kalmıyor ve top direkt dışarı gidiyor. Orada İtalyanların yıkılmış hallerini gördüm ve sevinç içerisinde olan muhteşem bir zafer kazanmış Brezilyalıları gördüm. Bu anı unutamıyorum.

Görsel 4. Baggio'nun 1996 Dünya Kupası Finali'nde Kaçırıldığı Penaltı Atışı

Yukarıda bahsettiğim 1994 Dünya Kupası'nda Brezilya Millî Takımı'nı zafere taşıyan teknik direktör Carlos Alberto Parreira Türkiye'ye geldi. Ali Şen o dönem Fenerbahçe'nin başkanı. Carlos Alberto Parreira ile kimse görüştürülmüyor. Ben de o dönem TRT'de sabah saat 06.30'da Gün Başlıyor isimli programı yapıyordum. Muhteşem bir bant yayınıydı, bazen konuk alırsak canlı yayın yapıyorduk. Bir gün Brezilya'nın şampiyonluğundan önce Carlos Alberto Parreira'ı programa çıkarmak istedim. Fakat bana kendisinin kimseyle görüştürülmediğini söylediler. Daha öncesinden yakınlığımız olan Ali Şen'i aradım ve Carlos Alberto Parreira ile program yapmak istediğimi söyledim. Benim ricamı kırmadı ve program yapmamıza müsaade etti. Sabah saat 06'00'da Parreira, TRT'nin Ulus binasına geldi ve saat 7'ye doğru yayına girdik. Çok güzel bir program yaptık. Bu keyifli programdan sonra onu tekrar çağırdım. Brezilya'nın Dünya Kupasını kazandığı hafta kendisini tekrar konuk ettik. Pastalar kesildi, müsabakadaki goller gösterildi, kendisinin müsabakayı kazanınca yaşadığı sevinç gösterildi, röportajlar yapıldı. Bunlar unutamadığım anılar.

TRT Akademi Dergisi: Siz hem radyo hem de televizyonda birçok müsabaka anlattınız. Bugün geldiğimiz noktada spor yayıncılığının geldiği süreci nasıl özetlersiniz? Özellikle TRT Spor için neler söyleyebilirsiniz?

Orhan Ayhan: Ben 12 bine yakın müsabaka anlattım. Hâlâ daha çeşitli müsabakalar anlatıyorum. Yani Hâlâ yayın sektörünün içindeyim. Her hafta programlar

yapıyorum. Sadece futbol değil, diğer branşlarla ilgili de yayınlarım devam ediyor. Hiçbir zaman yayın temposunu kaybetmiş değilim.

Türkiye'de öncelikle TRT olmak üzere birçok televizyon kanallarında yayınlar yaparak farklı branşlarda anlatımlarda bulundum. TRT, TRT Spor bir eğitim kurumudur. Buradaki her arkadaşımız çok değerlidir. Hiçbir arkadaşımız sadece tek bir sporda, tek bir alanda usta değildir. Her biri en az 4-5 spor dalında son derece bilgi sahibidir. Onun dışında TRT'ye girerken çok ciddi sınavlara girerek ve bu sınavlardan başarıyla geçerek TRT'ye girdikleri anda bile çok ciddi bilgi birikimini edinmiş olurlar. Bu sayede birkaç saatlik bir eğitimle ilgi çekici bir federasyonun yayınını anlatma kabiliyetine sahiptirler. TRT Spor henüz futbol bezirgânlarının bozamadığı bir kurumdur.

TRT Akademi Dergisi: Orhan Bey, bizlere spikerlikle ilgili birçok anınızı anlattınız. Ancak tahmin ediyoruz ki bu mesleğin birçok zorlu yeri de vardır. Meslek hayatınızda Unutamadığınız anılarınız arasından zorlandıklarınızı, sıkıntı yaşadıklarınızı da bizimle paylaşabilir misiniz?

Orhan Ayhan: Tabi ki bu noktada da birçok anım var. Bu röportajda Muhammed Ali'den, dünya şampiyonalarından ve başka birçok önemli isimden bahsettik ancak ne yazık ki her zaman böyle neşeli ve güllük gülistanlık bir yayın hayatım olmadı. Bunların yanı sıra Türkiye'de çok sıkıntılı yayınlar da yaptım. Bunların çoğu teknik sıkıntılar olarak hafızamda kalmış. Mesela bir gün millî maç anlatacağım. Türkiye-Fas Ordu millî maçı. Maçı Eskişehir'de anlatacağım, Eskişehirspor stadına giriş yaptım. Mustafa Erkeç teknik elemanımız. Sahaya girdim ve sordum "Kulübe nerede?". Dediler ki; "Kulübe yok. Sana bir mikrofon vereceğiz, bir de kordon. Kordonun uzunluğu 50-60 metre. Sahanın istediğin yerinde dolaşabilirsin." Sol elimde takım kadroları sağ elimde mikrofon. Dolaşarak maç anlatıyorum, şarkıcılar gibiyim. Bir pozisyonda orta saha çizgisine yakınım. Önümde Ogün Altıparmak, bir faul atışı kullanacak. Ayakkabının bağcığını bağlıyor. Durum 0-0. "Ogün ne olacak dedim?", "Şimdi bir faul kullanacağım ceza sahasına doğru, daha sonrasında kontrataktan golü atarız." dedi. Gerçekten dediğini yaptı. Ceza sahasının içine topu yolladı. Ancak kontratağı bize yaptılar ve golü yedik. Daha sonra Ogün Altıparmak 2 gol birden attı ve biz Dünya Ordular Arası Futbol Şampiyonu olduk.

Yine bir gün Eskişehir stadında maç anlatıyorum. Eskişehir stadında ilk televizyon yayını yapılacak. Eskişehirspor-Fenerbahçe maçını anlatacağım. Stada gittim statta kötü bir kulübe. Taşlarla yan taraflarını çevrelemişler, önüne de kocaman bir televizyon koymuşlar. Biz de televizyonun arkasına geçerek ve sesimizi vererek maçı sonuna kadar anlattık.

Görsel 5. Orhan Ayhan'ın Eskişehir Stadi'nda Kulübeden Bir Maç Anlatımı

Bir gün de yine Bursa'dayız. Maç öncesi sahaya gittik. Bir de baktım ki kocaman bir merdiven getirmişler. "Bu merdivenin burada ne işi var?" dedim. Dediler ki; "Dama çıkacaksın ve maçı damdan anlatacaksın." Yahu biz her zaman içerden maç anlatırız. "Burada öyle bir yer yok dama çıkman gerekli." dediler. Mecbur çıktık ancak dam düz değil. Düz bile olsa tehlike de yer eğimli, aşağıda futbol maçını izlemen için kafanı uzatman lazım. Kafanı fazla uzatırsan aşağıya düşme tehlikesi var. Neyse bir şekilde orada da yayınıımızı yaptık.

Yine bir gün Tunus- Türkiye millî maçı var. Orhan Şeref Apak ile gittik maç anlatımına. Sahaya gittik kulübe falan yok. Yine benim elime bir mikrofon verdiler. Sahayı dolaşmaya başladım. Sahada dolanarak maç anlatıyorum. Buna benzer bir maç anlatımım da Düzce'de oldu. Düzce maçına gittim. Kulübe yine yok. Milletin arasından maç anlatmaya başladım. İskemlenin üzerine çıktım. Bir elimde şemsiye, bir elimde kadrolar mikrofonu da tutarak maçı anlatmaya çalışıyorum. Teknik imkânsızlıklara rağmen ciddi sıkıntılar olmadan yayınılarımızı tamamladık.

TRT Akademi Dergisi: Orhan Bey, bizimle anılarınızı paylaştınız ve TRT hafızasına katkıda buldunuz. Vermiş olduğunuz bilgiler için teşekkür ederiz.

Orhan Ayhan: Rica ederim, iyi çalışmalar.

